

věřitelům částečnou náhradu, bylo uzavřeno v lednu a schváleno soudem v červnu 1924, jest patrno, že obžalovaný měl p r á v ě v p r o m l ě c í l h ů t ě možnost, nahraditi škodu a splniti podmínku promlčení odstavce b) §u 531 tr. zák. Poněvadž ji nesplnil, nenastalo promlčení, a odsuzující výrok jest odůvodněn zákonem i zjištěným stavem věci.

Budiž podotknuto, že omezení míry náhrady, vyslovené podle §u 229 písm. b) tr. zák. dodatkem »podle svých sil« platí také pro případy §u 531 b) tr. zák. přes to, že tento zákonný předpis onoho dodatku neobsahuje, poněvadž opačný výklad, obsažený ve zmateční stížnosti by vedl k nemožnému důsledku, že by podmínky promlčení u zločinů byly mírnější než u přečinů a přestupků. Tvrzení zmateční stížnosti, že obžalovaný nebyl s to, by dal věřitelům náhradu, poněvadž mu po zaplacení »režie« a nákladů vyrovnacího řízení ničeho nezbylo, takže byl nucen vykonati ještě v promlčecí lhůtě vyjevovací přísahu, a že mu nemůže býti na ujmu, co zavinil jeho syn při realizaci skladu zboží, — jest pouhým s hlediska hmotněprávního zmatku nepřipustným brojením proti formálně bezvadnému zjištění nalézacího soudu, že obžalovaný přes to, že vykonal v červnu 1924 vyjevovací přísahu, a že v říjnu 1924 byl zamítnut návrh na vyhlášení úpadku pro nedostatek peněz, měl již po uzavření vyrovnání v lednu 1924 možnost uspokojiti částečně své věřitele z výtěžku skladu zboží, že však této možnosti nesplnil a svou netečností zavinil, že největší část výtěžku zmizela v kapsách jeho syna pod titulem »režie« ke škodě věřitelů, jimž se ničeho nedostalo. K těmto úvahám sluší ještě podotknouti, že toto rozhodnutí není v rozporu s rozhodnutím nejvyššího soudu ze dne 27. listopadu 1925, č. j. Zm II 215/25, uveřejněným v úřední sbírce pod číslem 2198 sb. n. s., neboť toto rozhodnutí má na mysli jen pravidelné typické případy úpadku a nemělo příčiny vzhledem na skutkový děj jemu za základ sloužící uvažovati o skutečnostech zcela výjimečných, jak se objevily v souzeném případě, kde obžalovaný (úpadce) měl výjimečně podle rozsudkového zjištění k volnému použití jistý majetek, který mu umožňoval aspoň částečně splniti závazky, převzaté soudně schváleným vyrovnáním. Neodůvodněnou zmateční stížnost bylo proto zavrhnouti.

Čís. 2524.

Byl-li obžalovanému rozsudek doručen podle §§ů 269, 427 tr. ř., neprodluhuje se lhůta k provedení zmateční stížnosti (§§y 6, 285 tr. ř.) opětým doručením rozsudku obhájci.

(Rozh. ze dne 2. listopadu 1926, Zm II 274/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Olomouci ze dne 26. března 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže ve smyslu §§ů 171, 173, 176-II. písm. a) tr. zák.

D ů v o d y:

Do rozsudku, jenž byl vynesena v nepřítomnosti obžalovaného, opověděl tento zmateční stížnost a odvolání dne 28. května 1926, kdy v zákonné lhůtě ode dne 25. května 1926, kterého dne byl obžalovanému po rozumu Šu 427—269 tr. ř. doručen opis rozsudku. V opovědi zmateční stížnosti a odvolání vyžádal si obžalovaný doručení opisu rozsudku k rukám svého obhájce, a byl tomuto soudem doručen opis rozsudku dne 2. června 1926. Nato podal obhájce vývody zmateční stížnosti dne 8. června 1926, ve kterých prohlašuje, že ohlášené odvolání do výše trestu a bezpodmíněného odsouzení běže zpět. Vzhledem na tento stav věci a, ježto v opovědi zmateční stížnosti důvody zmateční stížnosti uvedeny nebyly, dlužno pokládati zmateční stížnost za opozděnou. Lhůta ku provedení zmateční stížnosti počala již jejím ohlášením dne 28. května 1926 a končila tedy dnem 5. června 1926. Lhůtu tu nelze počítati teprve ode dne 2. června 1926, kdy obhájci k jeho žádosti podruhé opis rozsudku byl doručen (§ 258 tr. ř. v doslovu zák. ze dne 20. července 1912, čís. 142 ř. z.). Postup soudu první stolice, který opis rozsudku opětně doručil obhájci, odporuje ustanovení Šu 6 odst. první tr. ř., podle kterého zákonné lhůty lze prodloužiti toliko ve případech v zákoně výslovně uvedených; o takový případ však nejde. Vývody zmateční stížnosti, jež teprve dne 8. června 1926 soudu došly, jsou tedy zřejmě opozděné, nebylo k nim přihlížeti a, ježto v opovědi, jak uvedeno, důvody zmatečnosti uvedeny nejsou, bylo zmateční stížnost zavrhnouti již v poradě neveřejné podle §§ 4 čís. 1, 1 čís. 2 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878, což náleželo již soudu první stolice.

Čís. 2525.

Svědék činí své povinnosti zadost, když udá vše, co ví, avšak jen to, co ví, když tudíž jeho výpověď jest úplným a věrným obrazem toho, co si uvědomil. Při posuzování otázky pravdivosti svědectví (§ 199 a) tr. zák.) nesmí se porovnávat s výpovědí to, co se událo, nýbrž to, co si svědek svými smysly uvědomil a co v době výpovědi zůstalo částí jeho vědomí.

Objektivní podmínkou ucházení se o křivé svědectví (§ 199 a) tr. zák.) jest žádost pachatelova, by svědek vypovídal jinak, než jak postřehl, subjektivně pak vyžaduje se vědomí pachatelovo, že to, co svědek má potvrditi, není v souhlase se subjektivními postřehy svědkovými.

(Rozh. ze dne 2. listopadu 1926, Zm II 414/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Jihlavě ze dne 6. září 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem dokonaného podvodu a pokusu svádění ke zločinu podvodu podle §§ 9, 197, 199 písm. a) tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný, a věc vrátil nalézacímu soudu, by o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl.